

Entel Dantel işler

KARAKÖKLER RUHUMU SARDI

NEHİR AYDIN GÖKDUMAN

KARAKÖKLER RUHUMU SARDI

TENEFFÜS ZİLİ DERSİN EN SIKICI YERİNDE ÇALDI. Kendimi kafesteki kuş gibi dışarı saldıım. Kim ne derse desin okulun en zor ayı ne eylül ne kasım ne de diğerleridir. Bence nisan hepsine üstün gelir. Çünkü baharda okul bir başka sıkıcıdır. Okul olmaktan çıkar, âdeta dört duvara döner! Niye mi böyleyim? Hikâye şu: Yılın

en güzel mevsimi bahar gelmiş, her yer yeşillenmiştir. Dışarıdaki erik ağaçları, dallarda cıvılayan kuşlar seni çağırıyordur. Sen ise okul sıraları arasında karnene en iyi notları düşürmek için son çırpınışlarını vermektedir. Nisan, öğretmenlerin de en sevdiği zamandır. Bu ayda başları biraz daha dikleşir, yanlarına varınca sanki sana bulutların üstünden bakarlar. İkinci ya da üçüncü sınavlarla karne notunu yükseltmen için bir şans daha vereceklerdir ne de olsa...

Hayatla aramızda nasıl bir anlaşma yaptıysak...
Güzel olan ne varsa, yanında bir zorluk bekçi kesilir! O yüzden şu sıra teneffüslerde bile kimseye takılmıyorum.

Son günlerde matematik ve fen notlarımdaki düşüş canımı sıkıyor ve bu ay onları yükseltmek için elimden geleni yapacağım. Bahçeye çıkıp derin derin oksijen solumak beyne iyi gelir. Böylece baharı hissedersin ve bu da notlarına yansır! Bilimsel veriye gerek yok! Gri

hücrelerin öyle söylüyorsa doğrudur! Böyle bahara bir kızıp bir umutlanarak bahçede dolaşıyordum.

“Sen Ayberk’i görmek?”

Arkamdan gelen sesin sahibine dönüp baktım. Bu, mi takısı eklenmemiş soru tabii ki Lazer Tamer’den geliyordu.

“**Görmedim.**” dedim. **“Oksijen alıyorum ben! Fotosentezi anladın mı sen?”**

“Ben anlamamak Patlıcan neden benden kaçmak. Yanına gitmek bana surat vermemek. Var ona bir şey olmak!”

Lazer’in ne dediğini dinlemek istemiyordum. Patlıcan, Lazer’den mi kaçmış, kovalamaca mı oynamışlar, yoksa dünya bunlardan mı bıkmış, hiçbiri umurumda değildi.

“Bitkilerin neden gece karbondioksit saldıklarını çözebilirsem gündüz oksijen üretme olayına da sıra gelecek.” dedim cümlemin başına da sonuna da bir **“of”** ekleyerek.

“Sen derslere kafayı takmak ama Ayberk çok üzüntülü olmak. Bu ondan önemli, gidip sormak...”

Lazer Tamer böyle diyerek beni kolumdan bahçenin diğer köşesine doğru çekiştirdi.

İşte, Ayberk orada. Sırtını bize dönmüş, ağacın altındaki banklardan birinde oturuyordu. Arkadan görünüşü bile derin bir düşüncenin içinde olduğunu ele veriyor gibiydi. Aslında son birkaç gündür dalgın oluşu benim de gözümden kaçmamıştı. Ama dedim ya, kendi dertlerim vardı benim. Daha Koridor Gastesinin haberlerini bile yenileyemedim. Okul gündemden habersiz! Tüm bunlarla olan savaşım beni beklerken sen tut kişisel meselelerle ilgilen...

Sen istediğin kadar büyük düşün. İşe yaramaz, böyle kolundan çekiştirilirsin işte.

“Merhaba Ayberk! Teneffüs teneffüs burada ne yapıyorsun bakalım?”

Başını çevirip baktı:

**“Teneffüste teneffüs yapılır.
Ders mi çalışalım?”**

Öyle soruya böyle karşılık tabii. İsteksiz bir muhabir gibi sırf sormuş olmak için soru sorarsan doğru cevabı alamazsın.

🔊 **“Yok yani, bir şeye mi sıkıldın? Son günlerde hep tek başınasın. Sanki beynini tırmalayan bir mesele var da bize söylemiyorsun.”**

Lazer Tamer de sorumu kendi diliyle pekiştirdi.

“Sen var bizden kaçmak, biz sana ne yapmak?”

Ayberk, yerden bir taş alıp incelemeye koyuldu. Bir yandan da:

“Aslında gitmek lazım uzaklara.” gibi bir şey mırıldandı.

Tamer’le birbirimize baktık. Sanırım o anda ikimiz de sorunun devamını nasıl getirsek diye düşünüyorduk.

Arkadaşım benden önce davrandı:

İki gün sonra mı neydi. Süslü:

“Okul çıkışında markete uğrayalım, pirinç alacağım.” diye tutturdu.

“Hayırdır, sizin evde alışverişi Haluk enişte yapardı. İstanbul’un uzaya bağlandığı noktada kurulan doğal ürün pazarına gitmek için gün doğarken yola çıkar, pazarcular tezgâh açmadan orada olurdu. Şimdi pirinci neden sen alıyorsun?” diye sordum.

“Çünkü şu çenemde çıkan sivilceyi sıkınca yerinde leke kaldı. Söylesene Nesli, her çıkan sivilce böyle siyah bir benek bırakırsa güzelliğimi nasıl koruyabilirim?”

“Tabii ki marketten pirinç alarak! Hadi, gidip alalım şunu. Teyzem sana pilav yapar. Yiyince bir şeyciğin kalmaz.”

🔊 **“Hayır. Nesli hayır! Pilav yemeyeceğim. Kilo yapıyor. Maskeden söz ediyorum ben.”**

“Neee! Pilav maskesi mi?”

“Şuna ‘pirinç maskesi’ diyelim canım kuzenim. Bak şimdi, iki kaşık pirinci suda kaynatıp lapa hâline getiriyorsun. Sonra onu mikserden geçiriyorsun. İçine bir kaşık bal ve bir kaşık süt ilave edip bir güzel yüzüne sürüyorsun. Ama bizim evde bir gram bile pirinç kalmamış. Babam pirinci ancak hafta sonu kurulan organik pazardan alabileceğini söylüyor. O zamana kadar bu leke yüzüme yapışır kalır. Yani benim bu maskeyi bu akşam yapmam lazım. Hadi Nesli, hadi!”

Bu sıralar kolumdan çekiştirilip durmak kaderim midir nedir...

Süslü’nün sivilce lekesi için yolumuzu markete doğru çevirmiştik ki rüzgâr gibi yanımdan geçen bir gölgeyle çarpıştım. Daha doğrusu o bana çarptı. Çünkü önden

gidenlerin arkada gözleri yoktur. Hayır, elimdeki kitaplar yere saçılmadı. Böyle şeyler filmlerde oluyor. Hem ben, kitap ve defterlerimi çantamda taşıyorum. Bana çarpan öyle artist kılıklı biri de değildi. Arkasına dönüp kibarca **“Bir yeriniz acımadı ya! Özür dilerim...”** gibi şey de söylemedi. Çünkü o kişi Ayberk Patlıcan'ın ta kendisiydi. Yine okul çıkışlarındaki otobüs kaçırma korkusuyla burnunun ucunu görmediği telaşlı anlardan birini yaşıyordu.

Acıyan omzumu ovalayarak arkasından baktım. Ben sesimi çıkarmadım ama belediye otobüsünün şoförü babasının uşağı mı, onu beklesin... Birkaç saniye farkıyla otobüsü kaçırdı. Durakta tek başına öylece kalakaldı. Bildiğim kadarıyla seferlerin arasında yarım saat var ve bu, Ayberk gibiler için dünya seyahatine çıkmak kadar uzun bir süredir.

Bu kez de ben Süslü'yü kolundan çekiştirdim. Şimdi markete gitme sırası falan değildi. Ayberk'le okul bahçesinde yarım kalan konuşmayı tamamlamak istiyordum. Patlıcan, can sıkıntısını atmak için belki bize açılırdı. Yoo,

bunu insanların özel sorunlarını merak ettiğim için yapmıyordum. Dostunun yüzünü günlerce asık görünce nasıl hissedersin? Ona yardımcı olmak istersin, değil mi?

Yanına gittik. Patlıcan, o sırada kendisini görmesine rağmen otobüsün kapısını kapatıp gaza basan şoförün ardından söylenmekle meşguldü. İstanbul trafiğini mahveden hep bu aceleci şoförlermiş. Her gün tıklım tıklım yolcu olarak suç işliyorlarmış da bu akşam bir onu sığdıramamışlar koca otobüse de...

➤ **Bizi görünce söylenmeyi bıraktı. Arkasını dönüp durağın üstündeki yol haritasını incelemeye koyuldu.**

“Neler oluyor buna?” dedi Süslü. “Sanki koluna çarpan o değil de biziz. Ya da yüzünde sivilcesi var da maske için pirinç bulamamış...”

Ayberk Patlıcan sıkıntıyla kolundaki saate baktı.

“Yarım saate kalmaz gelir yenisi.” dedim. “Zaten uzaklara gitmek için uygun araç değildi...”

Hiç espri kaldıracak hâlin yokken biri seni güldürmek için uğraşır ya aynen o tablo. Ne olmuştu bu çocuğa gerçekten? Gülümsememek için yemin mi etmişti? Ee, ben de eve yarım saat geç kalma pahasına bunu öğrenmeyi kafama koydum.

“Belki de otobüsün kaçıp gitmesinde bir hayır vardır.” dedim. “Seni gören de mekiğin arıza yapmış, uzay boşluğunda sallanıyorsun sanır.”

“Sanki otobüsü biz çıkırttık.” dedi Süslü. “Neslinin omzunu düşürdün. Marketler kapanır da pirinç alamazsak görürsün.”

Ayberk endişeli gözlerini bize çevirdi:

“Anlamıyorsunuz.” dedi. “Bir an önce kendimi eve atmalıyım. Yoksa ” dedi ve sustu.

Bu tuhaf cümle beynimin labirentlerinde uğultulu bir şekilde dolaştı. Gizemli kavisler yaparak sağa sola çarptı. Sonunda soru olarak dilime vurdu:

“Eee yoksa?”

“Hayır hayır!” Koridor Gastesi'ne haber olmak istemiyorum. Beni rahat bırakın. Yoksa sizi de mimleyebilirler.”

“Mimlemek mi, o da ne demek?” dedi Süslü. “Şifreli konuşmayalım. Türkçede öyle bir fiil yok!”

O sırada durağa başka insanlar da geldi. Ayberk, durağın arkasına doğru yürüdü. Kendini bir şeylerden gizlemek istercesine reklam panosunu siper aldı. Biz de iki dedektif gibi onu takip ettik.

“Tamam... Madem öyle, açıklıyorum. Takip ediliyor olabilirim. Aslında adamlar babamın peşinde. Ama ben de onun oğlu olduğum için risk grubundayım.”

“Hangi adamlar?”

“Kazuko Yoko'nun adamları... Hong Kong'lu bir tüccar. Aslında ona tüccar da denemez. Tam bir mafya örgütlenmesi. Kendi alanında bir numara olmak isteyen ve rakibini ezip geçmek için elinden geleni ardına koymayan bir kapitalizm canavarı! İşte bu adam babama takmış.”

🔊 **“Ama neden? Babanla ne alıp veremediği olabilir?” diye sordum.**

“Aldığı bir şey yok ama vermediği var.”

Patlıcan bizi kolumuzdan tutup duraktan birkaç adım daha uzaklaştırdı.

“Bakin şimdi, madem sordunuz baştan anlatayım. Babamın Hong Kong merkezli bir ticaret ağının içinde olduğundan daha önce bahsetmiştim. En son telefon piyasasıyla iş yapıyordu. Oradan getirdiği ürünleri buradaki şubelere uygun fiyata satıyordu. İşte bu Kazuko

Yoko, Hong Kong'daki telefon piyasasını elinde tutan adammış. Babam en son ondan ürün almış. Fakat aldığı telefonların yarısı arızalı çıkmış. Hatta bazıları kullanılmış ve ikinci elmiş. Allah'tan babam bunu Türkiye'ye getirmeden anlamış ve ürünleri iade etmiş."

"Oh, çok şükür..." dedi Süslü.

"Getirseydi bir daha geri götüremezdi."

"Evet ama bu telefonların parasını peşin ödemiş. Epey de yüksek bir para... Tam dört milyon."

"Neee! Sakın parasını geri alamamış deme." dedim.

"Evet, alamamış. Babamın son iki aydır Hong Kong'dan gelememesinin nedeni işte buymuş. O Kazuko denen adam kelimenin tam anlamıyla kazıkçı çıkmış. Ürünler sağlam diye tutturmuş. Parasını geri vermemiş. Babam da bir avukat tutup olayın üstüne gitmiş. Neyse ki mahkeme babamı haklı bulmuş. Parasını ödemesi için Kazuko'ya kesin uyarı çekmiş."

"Ödemiş mi peki?" dedim.

“Evet, parasını geri almış. Ama Kazuko, babama rahat vermemiş. İtibarının zedelendiğini düşünerek onun Hong Kong’da alışveriş yapmasını engellemeye kalkmış. Ama babam elindeki parayla başka bir firmadan telefon almayı başarmış. Sonra da hemen Türkiye’ye dönmüş.”

“Oh, Kazuko dan kurtulmuş yani

“O da öyle sanıyordu. Ama ben babamın bir aydır bizimle olmasından ve yurt dışına çıkmamasından yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu seziniyordum. Haklıymışım. Babam geçen akşam eve gelirken yolunu iki adam kesmiş. Yarı Türkçe, yarı İngilizce bir dille onu tehdit etmişler. Meğer babamın aldığı ve Türkiye’ye getirdiği telefonlar Kazuko’nun rakip firmasına aitmiş. Bu telefonların Türkiye’de yaygınlaşması demek Kazuko’nun firmasının geri planda kalması demekmiş. İşte bu adamlar, babama o telefonları piyasaya sürmemesi için baskı yapmışlar. Söz dinlemezse olacıklardan onlar sorumlu değilmiş.”

🔊 **“O ne demekmiş öyle?” diye bağırdı Süslü. “Olacıklardan kim sorumluymuş bakalım?”**

“Valla adamların şakası yok gibi.” dedi Patlıcan. “Babamı tehdit etmişler belli ki. Ama o öyle şeyleri bize söylemez. İş hayatından söz etmez. Bunları da bize anlatmasının nedeni dikkatli olmamızı istemesi.”

🔊 **“Peki o telefonları piyasaya mı sürececek, yoksa geri mi gönderecek?”**

“Babamı telefonda bir arkadaşıyla konuşurken duydum. Elinde 4 milyonluk telefon olduğunu, bunun ticaret hacminin 10 milyonu geçeceğini ve korkup sinerek böyle sahtekârlara pabuç bırakmayacağını söylüyordu. Ama bizi korumak için her şeye kısıtlama getirdi. Günlerdir evden okula, okuldan eve... **Başka bir yere gittiğimiz yok. Kafe, sinema, spor salonu... Her şey yasak.** Bugün otobüsü kaçırmam da yarından itibaren yeniden şoförle okula gelip gitmem demek olabilir.”

Süslü'yle ikimiz üzüntüyle birbirimize baktık. Kuzenim, onu teselli etmek ister gibi:

“Babam da bizim ekibi bu hafta sonu bahçemizde organik mangal partisine çağıracaktı.” dedi. “Ablan ve sen de gelirsiniz diye düşünmüştüm.”